

Lausunto

26.5.2021

VN/6185/2021
VN/6185/2021-OM-33

Sisäministeriö

Oikeusministeriön lausunto pelastuslain uudistamisen esiselvityshankkeen valmistelujaostojen arviomuistioista

Sisäministeriö on pyytänyt oikeusministeriöltä lausunnon pelastuslain esiselvityshankkeessa laadituista neljästä muistiosta. Esiselvityshankkeen tehtävänä on ollut tuottaa arvio voimassa olevan pelastuslain sisällön ja rakenteen nykytilasta ja toimivuudesta, pelastustoimen lainsäädännön kehittämistarpeista ja mahdollisista uusista sääntelytarpeista sekä tehdä muutostarpeita koskevat perustellut esitykset ja arviot esitysten vaikutuksista.

Oikeusministeriö toteaa lausuntonaan seuraavan.

Pelastustoimintaa koskeva arviomuistio

1.

Muistion sivulla 19 arvioidaan, ettei pelastuslain (379/2011) 37 §:ää ole tarvetta muuttaa siten, että siinä määriteltäisiin ikäraajat pelastustoiminnassa avustamiselle. Voimassa olevan lain mukaan, jos ihmisen pelastamiseksi tai onnettomuuden torjumiseksi on välttämätöntä, pelastustoiminnan johtajalla on oikeus määrätä palo- ja onnettomuuspaikalla tai sen läheisyydessä oleva työkykyinen henkilö, jolla ei ole pätevää syytä esteenä, avustamaan pelastustoiminnassa. Muistiossa viitataan valmiuslain (1552/2011) 14 luvun 95 §:ään, jossa määritellään työvelvollisuuden piiriin 18-67 vuotiaat henkilöt, joilla on kotikuntalainen mukainen kotikunta Suomessa.

Valmiuslakia koskevassa hallituksen esityksessä (HE 3/2008 vp, s. 81) asetettuja ikärajoja on perusteltu sillä, että yleinen täysikäisyysikä on 18 vuotta ja esimerkiksi lapsen oikeuksia koskevassa yleissopimuksessa (SopS 59–60/1991) määritellään jokainen alle 18-vuotias henkilö lapseksi. Samoin Kansainvälisen työjärjestön lapsityön pahimpien muotojen kieltämisestä ja välittömiä toimia niiden poistamiseksi koskevassa yleissopimuksessa (SopS 16/2000) alle 18-vuotiasta henkilöä pidetään lapsena. Yleisen työvelvollisuuden yläikärajaa perustellaan vanhuuseläkkeelle jäämisen yläikärajan mukaan. Eduskunnan perustuslakivaliokunta ei ole valmiuslakia koskevassa lausunnossaan (PeVL 6/2009 vp) erikseen ottanut kantaa ikärajoihin, vaikka onkin käsitellyt pakkotyövelvoitetta ja sen vaikutuksia perusoikeuksiin.

Oikeusministeriö toteaa, että voimassa olevan pelastuslain 37 §:n osalta sääntelyn soveltamiskonteksti em. valmiuslain 95 §:ään verraten on sinänsä erilainen varsinkin siinä suhteessa, että pelastuslaissa tarkoitettujen pelastustoimintaan liittyvät tilanteet ovat paljon äkillisempiä. Pelastuslaki korostaa tässä suhteessa siis enemmän pelastustoiminnan johtajan harkintakykyä määräystä annettaessa. Tällaisissakin tilanteissa tulisi oikeusministeriön näkemyksen mukaan kuitenkin pystyä huomioimaan varsinkin lapsen oikeudet.

Postiosoite Postadress Postal Address	Käyntiosoite Besöksadress Office	Puhelin Telefon Telephone	Faksi Fax Fax	s-posti, internet e-post, internet e-mail, internet
Oikeusministeriö PL 25 00023 Valtioneuvosto	Eteläesplanadi 10 Helsinki	29 516 001 35 829 516 001	916 067 730 +358 9 1606 7730	oikeusministerio@om.fi oikeusministerio.fi

2.

Muistiossa esitetään lainsäädäntöhankkeessa arvioitavaksi myös mahdollisuus siihen, että pelastustoiminnan tilapäinen johtaja voisi määrätä, pelastustoiminnan johtajalta saamallaan määräyksellä, läheisyydessä olevan työkykyisen henkilön, jolla ei ole pätevää syytä esteenä, avustamaan pelastustoiminnassa. Muistion perusteella jää epämääräiseksi, miten pelastustoiminnalla olisi enää tarvetta olla tilapäinen johtaja, jos viranomaisasemassa oleva pelastustoiminnan johtaja kykenee kuitenkin johtamaan toimintaa antamalla määräyksiä.

Toinen asia on, jos pelastustoiminnan tilapäiselle johtajalle haluttaisiin säätää lailla toimivalta määrätä ihmisiä avustamaan pelastustoiminnassa. Pelastusviranomaisen käytettäväksi tarkoitettua määräämistoimivaltaa voidaan perustuslain 124 §:n nojalla antaa julkisena hallintotehtävänä muulle kuin viranomaiselle vain lailla tai lain nojalla, jos se on tarpeen tehtävän tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi eikä vaaranna perusoikeuksia, oikeusturvaa tai muita hyvän hallinnon vaatimuksia. Merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältäviä tehtäviä voidaan kuitenkin antaa vain viranomaiselle.

Henkilön määrääminen avustamaan pelastustoiminnassa tarkoittaa hänen perusoikeuksiensa rajoittamista. Pelastuslakia koskevassa hallituksen esityksessä (HE 257/2010 vp, s. 100-101) 37 §:ssä säädettyä avustamisvelvoitetta on arvioitu suhteessa perustuslain 7 §:n 1 momentissa turvattuun henkilökohtaiseen vapauteen. Avustamisvelvollisuus tarkoittaa käytännössä myös perustuslain 9 §:n liikkumisvapauden rajoittamista ja välillisesti mahdollisesti muidenkin perusoikeuksien toteutumisen rajoittamista. Vaikka pelastuslain 37 §:ssä tarkoitettut tilanteet, joissa avustamaan määrääminen tapahtuu, olisivat oletettavasti useimmiten suhteellisen lyhytkestoisia, tulee toimivallan tarvetta harkittaessa silti tehdä arviointi suhteessa perustuslain 124 §:ään ja eritoten sen merkittävyysskriteeriin.

Merkittävänä julkisen vallan käyttämisenä on perustuslakivaliokunnan mukaan pidettävä esimerkiksi itsenäiseen harkintaan perustuvaa oikeutta käyttää voimakeinoja tai puuttua muuten merkittävällä tavalla yksilön perusoikeuksiin (PeVL 72/2018 vp, s. 3). Perusoikeuksien, oikeusturvan ja hyvän hallinnon vaatimusten turvaamisesta voidaan tosiasiallisessa toiminnassa huolehtia sääntelyn yleisen tarkkuuden ja muun asianmukaisuuden sekä asianomaisten henkilöiden sopivuuden ja pätevyyden avulla. Asianmukaisen ja riittävän koulutuksen vaatimus korostuu erityisesti silloin, kun tosiasiallisella hallintotoiminnalla on vaikutusta perusoikeuksien toteutumiseen tai kun kyseisessä toiminnassa käytetään julkista valtaa. (PeVL 72/2018 vp, s. 4-5)

3.

Muistion sivulla 28 todetaan, että pelastuslain 53 §:ssä, jossa säädetään sopimuspalokuntaan ja muuhun vastaavaan yhteisöön kuuluvan terveystarkastuksista, tulisi säätää, että sopimushenkilöstöllä on velvollisuus käydä terveystarkastuksissa. Velvoite kohdistuisi niihin henkilöihin, jotka osallistuvat pelastustoimintaan. Oikeusministeriö pitää perusteltuna, että pelastustoimintatehtäviin osallistuvien terveydentila tarkastetaan. Sääntelyn kannalta vaihtoehtona voinee kuitenkin pitää myös sitä, että terveystarkastukseen osallistumista ei pidetä velvoitteena, mutta läpäisty terveystarkastus on edellytys sille, että henkilö voi osallistua pelastustoimintatehtäviin.

4.

Muistion sivulla 32 käsitellään tiedonsaantioikeuksia, joiden osalta nähdään mahdollisuus säätää ko. oikeuksista asetustasolla. Oikeusministeriö huomauttaa, että tiedonsaantioikeuksista henkilötietojen osalta on säädettävä lailla.

Onnettomuuksien ehkäisyä ja valvontaa koskeva arviomuistio

5.

Muistion sivulla 10 todetaan, että pelastuslaissa on tarpeen säätää omatoimisen varautumisen velvoitteeseen liittyen tarkempi yleinen vaatimus varustaa rakennus tarkoituksenmukaisilla alkusammutusvälineillä. Edelleen todetaan, että yksityiskohtaisemmalle sääntelylle siitä, millaisia alkusammutusvälineitä erilaisiin tiloihin pitäisi hankkia, ei ole perusteita. Oikeusministeriö toteaa, että jos vaatimus on velvoite hankkia välineitä, se ei voine jäädä kovin yleiseksi, jos – kuten tavallisesti – velvoitteen noudattamatta jättämiseen liitetään seuraamus.

6.

Muistion sivulla 15 todetaan, että asuntojen osalta palovaroittimien hankinta- ja kunnossapitovastuu olisi perusteltua säätää yksiselitteisesti rakennuksen omistajalle. Majoitustilojen ja hoitolaitosten osalta hankinta- ja kunnossapitovastuu olisi oltava rakennuksen omistajan lisäksi edelleen myös

toiminnanharjoittajalla. Voimassa olevan pelastuslain 17 §:n 1 momentin mukaan huoneiston haltija on velvollinen huolehtimaan siitä, että asunto varustetaan riittävällä määrällä palovaroittimia tai muita laitteita, jotka mahdollisimman aikaisin havaitsevat alkavan tulipalon ja varoittavat asunnossa olevia. Pelastuslain 17 §:n 2 momentin mukaan majoitustiloissa sekä pelastuslain 18 §:ssä tarkoitetuissa hoitolaitoksissa ja palvelu- ja tukiasumisessa 1 momentissa säädettyä vastaava velvollisuus on toiminnanharjoittajalla. Muistiossa hahmoteltu vastuun siirto haltijalta omistajalle olisi oikeusministeriön näkemyksen mukaan oikeudellisesti merkittävä seikka, jolloin tulisi huomioida esimerkiksi asunnon omistajan tosiasialliset mahdollisuudet voida huolehtia velvollisuudestaan silloin kun asunnon haltija on joku muu kuin omistaja.

7.

Oikeusministeriö pitää erityisen myönteisenä, että muistiossa on erikseen nostettu näkyvästi esiin kysymys hyvän hallinnon tavoitteiden toteutumisesta (muistio s. 29-30).

8.

Muistion sivulla 36 otetaan esiin pelastustoimen tehtävien yhteydessä tapahtuva kuvaaminen ja kuva-aineiston tallentaminen. Kuten muistiossakin todetaan, edellä mainituista säättäminen vaatii lain tasoista sääntelyä ja oikeusministeriö painottaa, että lainvalmistelu edellyttää kysymyksen osalta myös perusteellista perus- ja ihmisoikeusvaikutusten arviointia.

9.

Muistion sivulla 44 viitataan perustuslain 124 §:ään. Oikeusministeriö toteaa, että perustuslain 124 §:ssä säännellään julkisen hallintotehtävän antamisesta muulle kuin viranomaiselle. Tästä johtuen perustuslain 124 §:n kysymyksenasettelut eivät liity pelastuslaitosten toimintaan viranomaisorganisaatioina. Oikeusministeriö pitää sinänsä tärkeänä, että eri viranomaisten roolit pyritään jo perustuslain 2 §:n 3 momentin oikeusvaltioperiaatteen näkökulmastakin pitämään selkeinä, esimerkiksi muistiossa esiin tuodun rakentamisen ohjauksen yhteydessä.

Varautumista poikkeusoloihin ja väestönsuojelua koskeva arviomuistio

10.

Muistion sivuilla 10-11 arvioidaan väestönsuojelun kansallisen toiminnallisen kokonaisuuden sääntelyn kehittämisvaihtoehtoja. Vaihtoehtoisissa mainitaan myös valmiuslaki. Oikeusministeriö pitää tärkeänä, että poikkihallinnollisen sääntelyn osalta lainvalmistelutarpeita koordinoidaan hyvissä ajoin ministeriöiden välillä. Sama koskee myös esimerkiksi muistion sivulla 32 esitettyä ajatusta pelastustoimen viranomaisten tilanteen aikaista väestön suojaamista koskevien toimivaltuuksien siirtämisestä pois valmiuslaista.

11.

Muistion sivulla 17 viitataan valmiuslain 121 §:ään, jossa säädetään väestön siirtämisestä. Muistiossa todetaan, että valmiuslaissa tai muussa laissa ei säädetä väestön siirtämisessä toimivaltaisesta viranomaisesta tai tämän toimivaltuuksista esimerkiksi alueellisella tasolla ja selkeintä olisi, että tehtävästä ja tehtävän toimeenpanemiseksi tarvittavista toimivaltuuksista nimenomaisesti säädetäisiin. Oikeusministeriö pitää esitettyä näkemystä perusteltuna ja myös tekijänä, joka tulisi oikeusvaltioperiaatteen kannalta huomioida lainsäädäntöä tarkistettaessa. Oikeusministeriö ei sinänsä ota kantaa tässä vaiheessa muistiossa esitettyihin toimivaltasääntelyn vaihtoehtoihin (esimerkiksi valmiuslain muuttaminen).

12.

Muistion sivulla 29 tuodaan esiin tarve säätää pelastuslakiin sääntely koskien pelastustoimen tilannekuvaa. Muistion mukaan pelastustoimen valtakunnallisen reaaliaikaisen tilannekuvan kokoaminen on suhteellisen hankalaa ja hidasta. Pelastuslain uudistamisen yhteydessä olisi mahdollista kuvata millaista tilannekuvaa pelastustoimi kokoa, miten sitä analysoidaan ja kenelle sitä jaetaan. Muistiossa on luonnoksena mukailtu sosiaalihuoltolain (1301/2014) 33 c §:ää. Oikeusministeriö pitää asianmukaisena, että sääntelymallia alustavasti hahmotettaessa on huomioitu se, että tilannekuvan muodostamista koskevat tiedot eivät saa sisältää henkilötietoja.

Lain rakennetta ja yhteisiä säännöksiä koskeva arviomuistio

Oikeusministeriöllä ei ole lausuttavaa tämän muistion osalta.

Henkilötietojen suoja

Pelastustoimintajaoston arviomuistiossa esitetään pelastuslain 94 §:n päivittämistä sisällöllisesti EU:n tietosuojaa-asetuksen mukaiseksi. Oikeusministeriö pitää tärkeänä, että kansallista lainsäädäntöä arvioidaan ja muutetaan vastaamaan EU:n tietosuoja-sääntelyä. Pykälässä säännellään pelastuslaitoksen oikeudesta pitää henkilörekisteriä sopimuksen perusteella pelastustoimintaan osallistuvista henkilöistä pelastustoiminnan toimintavalmiuden varmistamiseksi ja pelastustoimen resurssien käytön suunnittelua varten. Pykälän 1 momentissa säännellään rekisteriin tallennettavista tiedoista (nimi, syntymäaika, henkilötunnus, pelastusalan koulutus, osoite ja muut yhteystiedot) ja 2 momentissa henkilötietojen säilytysajasta (tiedot on vähintään viiden vuoden väliajoin tarkistettava tai poistettava).

Perustuslakivaliokunta on tietosuoja-asetuksen jälkeisessä lausuntokäytännössään todennut, että henkilötietojen suojan toteutuminen tulisi jatkossa ensisijaisesti taata yleisen tietosuojaa-asetuksen ja sitä täydentävän ja täsmentävän tietosuojalain nojalla. Valiokunta on myös korostanut, että kansallisen erityislainsäädännön säätäminen tulisi varata vain tilanteisiin, joissa se on yhtäältä sallittua tietosuoja-asetuksen kannalta ja toisaalta välttämätöntä henkilötietojen suojan toteuttamiseksi perustuslainmukaisella tavalla (ks. tarkemmin erityisesti PeVL 14/2018 vp, s. 3 ja PeVL 2/2018 vp, s. 5). Perustuslakivaliokunnan mukaan tietosuoja-asetuksen yksityiskohtainen sääntely mahdollistaa myös viranomaistoiminnan sääntelyn osalta aikaisempaa sääntelymallia huomattavasti yleisemmän, henkilötietojen suojaa ja käsittelyn perusteita sääntelevän lakitasoisen sääntelyn (ks. PeVL 14/2018, s. 4).

Perustuslakivaliokunnan vakiintuneen lausuntokäytännön mukaisesti hallituksen esityksessä on erityisesti perusoikeuksien kannalta merkityksellisen sääntelyn osalta syytä tehdä selkoa kansallisen liikkumavaran alasta (PeVL 26/2017 vp, s. 42, PeVL 2/2017 vp, s. 2, PeVL 44/2016 vp, s. 4). Lainsäätäjän on osoitettava, mihin tietosuoja-asetuksen artiklaan henkilötietojen käsittelyä koskevat erityissäännökset perustuvat. Kansallinen liikkumavara pohjautuu keskeisiltä osin tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c ja e alakohtiin, eli tilanteisiin, joissa henkilötietojen käsittely perustuu rekisterinpitäjän lakisääteiseen tehtävään (c alakohta) tai jos se on tarpeen yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseksi tai rekisterinpitäjälle kuuluvan julkisen vallan käyttämiseksi (e alakohta). Kun henkilötietojen käsittely perustuu 6 artiklan 1 kohdan c ja e alakohtiin, jäsenvaltiot voivat 6 artiklan 2 kohdan mukaan pitää voimassa tai ottaa käyttöön yksityiskohtaisempia säännöksiä asetuksessa vahvistettujen sääntöjen soveltamisen mukauttamiseksi sellaisessa käsittelyssä. Asetuksen 6 artiklan 3 kohdan mukaan kansallinen lainsäädäntö voi sisältää erityisiä säännöksiä, joilla mukautetaan asetuksen sääntöjen soveltamista. Tällaiset erityiset säännökset voivat koskea muun muassa yhteisöjä joille ja tarkoituksia joihin henkilötietoja voidaan luovuttaa. Perusvaatimuksena tällaiselle lainsäädännölle on, että sen on täytettävä yleisen edun mukainen tavoite ja oltava oikeasuhtainen sillä tavoiteltuun oikeutettuun päämäärään nähden.

Tietosuoja-asetuksen 5 artiklan säilytyksen rajoittamisperiaate (1 kohdan e alakohta) sekä tietojen minimointiperiaate (1 kohdan c alakohta) edellyttävät erityisesti sitä, että henkilötietojen säilytysajan on oltava mahdollisimman lyhyt, eikä tietoja saa säilyttää pidempään kuin on tarpeellista. Asetuksen 6 artiklan 3 kohdan mukaan kansallisessa lainsäädännössä voidaan antaa erityisiä säännöksiä muun muassa säilytysajoista, kun henkilötietojen käsittely perustuu 6 artiklan 1 kohdan c ja e alakohtiin. Arvioitaessa tarvetta säätää henkilötietojen säilytysajoista on otettava huomioon perustuslakivaliokunnan tietosuoja-asetuksen voimaantulon jälkeinen lausuntokäytäntö. Perustuslakivaliokunta on käytännössään korostanut arkaluontoisten tietojen käsittelyn rajaamista siihen, mikä on välttämätöntä sen tavoitteen saavuttamiseksi, jonka vuoksi tiedot on järjestelmään tallennettu (PeVL 13/2017 vp). Valiokunta on arkaluonteisten tietojen osalta pitänyt viiden vuoden säilytysaikaa pitkänä (PeVL 51/2018 vp, s. 16 ja PeVL 13/2017 vp, s. 6) ja korostanut, että mitä pidemmäksi tietojen säilytysaika muodostuu, sitä olennaisempaa on huolehtia tietoturvasta, tietojen käytön valvonnasta ja rekisteröidyn oikeusturvasta (PeVL 28/2016 vp, s. 7). Säilytysaikaa koskevaa sääntelyä tulee arvioida huomioiden tietosuoja-asetus, sen mahdollistama kansallinen liikkumavara, erityissääntelyn välttämättömyys, käsiteltävien henkilötietojen luonne sekä edellä mainittu perustuslakivaliokunnan lausuntokäytäntö. Säilytysaika-sääntely on tarpeen arvioida arviomuistiossa esitetyn pelastuslain 94 §:n lisäksi myös muiden lain 13 luvussa tarkoitettujen henkilörekistereiden osalta, vastaavasti kuin vuonna 2019 pelastuslain 91 §:n 7 momenttiin tehdyt muutokset (HE 59/2019 vp; 1387/2019). Kyseisellä muutoksella pykälän säilytysaikaa koskeva momentti muutettiin vastaamaan voimassaolevaa tietosuoja-sääntelyä.

Yleisen tietosuoja-asetuksen 87 artiklan mukaan jäsenvaltiot voivat määritellä tarkemmin erityiset kansallisen henkilönumeron tai muun yleisen tunnisteen käsittelyn edellytykset. Kansallisesti henkilötunnuksen käytön edellytyksistä säädetään tietosuojalain 29 §:ssä. Pykälän mukaan henkilötunnusta saa käsitellä rekisteröidyn suostumuksella tai jos käsittelystä säädetään laissa. Lisäksi henkilötunnusta saa käsitellä, jos rekisteröidyn yksiselitteinen yksilöiminen on tärkeää laissa säädetyn tehtävän suorittamiseksi, rekisteröidyn tai rekisterinpitäjän oikeuksien ja velvollisuuksien

toteuttamiseksi tai historiallista tai tieteellistä tutkimusta taikka tilastointia varten. Kaikissa tapauksissa henkilötunnuksen käsittelyn perusedellytyksenä on, että rekisteröidyn yksiselitteinen yksilöiminen on tärkeää säännöksessä mainitun tehtävän suorittamiseksi. Henkilötunnuksen käsittelyn osalta jatkovalmistelussa tulee kiinnittää huomiota henkilötunnuksen käsittelyä koskevan erityissääntelyn tarpeeseen suhteessa yleisen tietosuoja-asetuksen mahdollistamaan kansalliseen liikkumavaraan (87 artikla) ja kansalliseen tietosuojalakiin (29 §). Myös henkilötunnuksen käsittelyä koskeva sääntely on tarpeen arvioida pelastuslain 94 §:n lisäksi myös muun pelastuslain 13 luvussa säädetyn osalta.

Varautuminen poikkeusoloihin ja väestönsuojelu -jaoston arviomuistiossa todetaan, että nykyiset pelastustoimen rekisterit eivät kata kaikkea pelastustoimessa tarvittavaa ja kertyvää tietoa, eikä lainsäädäntö mahdollista tällä hetkellä vaatimusten mukaista rekisterien ylläpitoa. Voimassaolevan pelastuslain 92 §:ssä säädetään pelastuslaitoksen ja pelastuslain 46 §:ssä tarkoitetun yhteisön oikeudesta pitää varautumistehtävien rekisteriä. Arviomuistiossa todetaan, että valtakunnallista järjestelmää, josta selviäisi väestönsuojien määrä ja paikkaluku, ei ole olemassa. Tiedot tulisi löytyä kuntien rakennusvalvonnoista, mutta edes pelastuslaitoskohtaista alueellista ja ajantasaista yhteenvetoa ei kaikilta alueilta löydy. Tältä osin muistiossa esitetään uutta valtakunnallista väestönsuojien rekisteriä, joka koottaisiin rakennusvalvontojen kiinteistörekistereistä. Arviomuistiossa todetaan, että väestönsuojarekisterinpitoa koskevaa tehtävää ei välttämättä olisi järkevää säätää pelastusviranomaisille ja jatkovalmistelussa tulisi arvioida, onko pelastuslaki oikea paikka asian säätämiseksi. Oikeusministeriö toteaa, että jatkovalmistelussa tulee kiinnittää huomiota siihen, sisältäisivätkö ehdotetussa väestönsuojarekisterissä tarkoitetut tiedot henkilötietoja. Mikäli rekisterissä käsiteltäisiin henkilötietoja, huomiota tulee jatkovalmistelussa kiinnittää erityisesti, mitä tietosuoja-asetuksessa säädetään, asetuksen mahdollistaman kansalliseen liikkumavaran käyttöön, käsittelyn oikeusperustaan, rekisterinpitäjyyteen, erityissääntelyn välttämättömyyteen, henkilötietojen käsittelyä koskeviin riskeihin sekä perustuslakivaliokunnan lausuntokäytäntöön.

Ylijohtaja

Johanna Suurpää

Lainsäädäntöneuvos

Veli-Pekka Hautamäki

Jakelu SM Sisäministeriö
SM PEO Oikeudelliset asiat -yksikkö, Tanja Ulvinen

Tiedoksi Kansliapäällikkö Pekka Timonen
Lainsäädäntöjohtaja Susanna Siitonen
Ministerin erityisavustaja Jade Malmi

SM Sisäministeriö, Maria Ohisalo
SM Sisäministeriö, Sami Kerman
SM Sisäministeriö, Olli-Poika Parviainen
SM Sisäministeriö, Kirsi Pimiä
SM HKO Henkilöstö- ja hallinto, Aino Tuovinen
SM KVV Kansainvälisten asioiden yksikkö, Laura Yli-Vakkuri
SM KVV EU- ja kansainväliset asiat ja siviilikriisinhallinta, Kalle Kekomäki
SM KVV EU- ja kansainväliset asiat ja siviilikriisinhallinta, Vesa Kotilainen
SM PO Poliisiosasto, Veera Priha
SM PO Poliisiosasto, Carina Öhrnberg
SM KTY Kansallisen turvallisuuden yksikkö, Sanna Virtaniemi
SM PEO Oikeudelliset asiat -yksikkö, Anni Pöyry